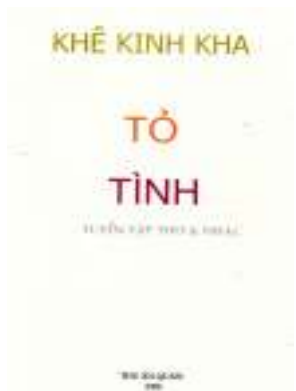

TỎ TÌNH

Khê Kinh Kha

tuyển tập thơ & nhạc
của Khê Kinh Kha
sách chọn in của
Thư Án Quán,
năm 2006
chăm sóc, trình bày,
layout : Trần Hoài Thư

tỏ tình

xin làm mây bay về qua chốn cũ – thăm những con đường bóng mát tuổi mộng mơ –
giữa núi cao nhỏ từng giọt mưa tình – cho đất khô hân hoan tìm lại bờ lau ngọn cỏ –
rừng cây xưa thêm lá mộng đam mê, và tình ai miên man như sóng vỗ.

xin một lần cất tiếng khóc vào đời trong tiếng mẹ ru – xin được làm tuổi thơ ngồi hát bên
dòng sông lững lờ – xin là gió thổi tung tóc em chiều tan học – tình mong manh ám lại
giữa lòng mơ. .

nếu một mai mưa về trên thác cũ
dưới hiên xưa xin nằm chết hân hoan
hơi thở cuối xin dành tạ ơn mẹ
trái tim nồng nở nụ hồng trao em
và thân xác làm phân bón núi sông

30 tháng Tư, 1975

30 tháng Tư là hôm nay
nhìn nhau, hoảng hốt, òa khóc
em khóc, anh khóc, chúng mình khóc
một ngày tổ quốc tả tơi rách

đúng rồi em, 30 tháng Tư là hôm nay

em thấp cho anh chút nhang đèn
em khóc, anh khóc, chúng mình khóc
mình sẽ quì cầu nguyện cho quê hương

một ngày hết chiến tranh mà lấm nước mắt
một ngày hoà bình mà nhiều tan tóc
tại sao quê hương mình đảo điên
em thấy không người cha vừa mất đứa con
em thấy không đứa em thơ vừa mất mẹ
em thấy không người chồng lạc mất vợ
em khóc, anh khóc, dân mình khóc

em thấy không
chiếc trực thăng cuối cùng vừa cất cánh
em thấy không
bao dân mình chôn xác vào đại dương
một ngày, một trang sử mới bắt đầu
một ngày là mãi ngàn sau
em khóc, anh khóc, dân mình khóc

đúng rồi em, hôm nay là 30 tháng Tư, 1975
bắt đầu cho một số kiếp lưu vong
của bao vạn dân mình
của đứa con sắp ra đời của mình
(tội cho con chưa ra đời
đã làm người mất nước
chưa ra đời đã đội khăn tang cho tổ quốc)

đây là lá cờ vàng ba sọc đỏ
em hãy treo lên tường để tưởng nhớ

em khóc, anh khóc, quê hương oà khóc

ViệtNam ơi
ViệtNam của tôi
của tôi
của tôi

30 tháng Tư, bàng hoàng đứng khóc
Mass. đêm 30/4/1975

thân phận ca

tôi là người Việt Nam
mang giòng máu Tiên Rồng
quê quán đất Hà Tĩnh
đất nghèo như cỏ rom

sinh ra chưa kịp khóc
đã cất bước lên đường
mẹ cha đùm chiêu rách
sông núi dựng hồn thiêng

Trường Sơn xanh lá biếc
sông Hương chảy vào lòng
tiếng chuông vang tuổi mộng
sóng vỗ tình non sông

bãi cát dài Đà Nẵng
trắng sáng giữa Nha Trang
mộng reo thông Đà-Lạt
tình thấm nước Cửu Long

tôi lớn lên vội vã
lớn lên trong đạn bom
từng tuổi đời héo úa
hồn đây bao vết thương

bạn bè bao nhiêu đứa
tình nồng chưa dám tỏ
mộng đời chưa đây tay
sách vở buồn khép lại
bao thằng đã ra đi
máu xương lạnh lòng đất
bao đứa còn nơi đây
tương lai như lá bay

tôi lớn lên vội vã
nhìn quê hương sụp đổ
nhìn quê hương điêu tàn
dân tôi nát từng con
nuốt trôi nghìn gian khổ
lệ nhiều hơn lúa mạ
quê hương buồn ai hay
buồn như tiếng thở dài
mình me trong đêm vắng
trong đêm dài cô quạnh
trong đêm hồn rung rung
trong đêm hồn rung rung

tôi lớn lên vội vã
trong bom đạn chiến tranh
kinh Kha hề nuôi chí

kinh kha hề tráng sĩ
từng ngày hề từng ngày
nỗi lòng này ai hay ?

tôi lớn lên vội vã
nhìn quê hương tan rã
bao phận người lưu vong
bao phận người lênh đênh
bao nhiêu xác chôn vùi
vào lòng biển mênh mông
em ơi, anh ơi, mẹ ơi
vào lòng biển mênh mông
cha ơi, con ơi, mình ơi
vào lòng biển mênh mông
vào lòng biển mênh mông

tôi là người Việt Nam
ngàn năm vẫn Việt Nam
máu tôi vẫn Tiên Rồng
màu lúa chín màu da
mộng ta mộng kinh kha
trôi trong kiếp lưu đày
trên mảnh đất mượn vay
ai tan vỡ mảnh hồn
oà khóc theo tháng năm

Việt Nam ơi Việt Nam
sao gọi hoài chưa hết
Việt Nam ơi ! Việt Nam hỡi
xin gọi mãi trong đời
ta còn đây ,còn đây
một màu da lúa chín
một trái tim câm nín
một giòng máu Rồng Tiên

một trang sử bắt đầu
cho bao triệu con tim
Mass 5/10/75

cổ rôi

Đã biết bao lần ngồi đây để nhớ thương. Nhớ một con đường, nhớ một dòng sông, nhớ một dĩ vãng, hay nhớ đời mình, đời quanh co trong trí nhớ hoang vu. Ai đã đến như mây trời nhẹ theo gió thoảng, như mái tóc bông xõa ngang vai, rủ áo tình giữa vũng hồn tôi, một vũng hồn bao la, đợi từng giọt tình nồng người mang đến, hương người ngát ngậy

vây phủ quanh đời, ngón tay dài thoa dịu nỗi thương đau. Da thịt nào một lần cháy bùng trong vụng dại. Em cúi xuống tóc dài nghiêng nhánh liễu, cho đời thêm nỗi nhớ bay xa. Làm sao níu kéo được tháng ngày qua.

Ta còn lại đây vài dấu vết hằn trên thắm cỏ vàng ký ức, mộng đời lướt thướt đi những bước chân ngại ngừng, qua thắm cỏ rồi của trí nhớ xa xôi hoang vắng.

Những dấu vết giờ đã héo khô như những héo khô tàn úa của vùng hạnh phúc thuở nào, mộng mơ và ướt át. Em tuổi mộng cho nhau từng giọt

mật, xoáy động con tim. Mắt em là ngưỡng cửa đời, tôi đã bước vào, lạc lối, đi tìm bình minh rực rỡ sống. Bờ môi đã nhiều lần ướt đầm dưới cơn mưa, đã nhiều lần tôi nâng niu triu mến trong vòng ôm không dứt, những nụ hôn dài hơn hơi thở, đã trôi đi những khát vọng âm thầm. Bình minh rạng rỡ, sáng lòa trong đáy rượu men đời. Em đã chôn tôi vào vược đam mê tình ái với bao tiếng thở dài.

Tôi lặn hụp trong hơi thở cuộc đời. Đã muộn màng trên bước chân số kiếp. Hôn nồng nà những ơn sũng em trao. Mai cũng như cỏ rêu, phát phơ trong gió, nhàu nát dưới bước chân năm tháng,
đời người.

em

em, trắng soi
ngưỡng cửa đời
trăm nỗi sống
nghìn yêu thương
đầy tình mộng
trái tim nồng
nụ hôn thơm
mái tóc bông
nụ hồng tươi
ru tình tôi
ru tình tôi

tôi, hồn lạnh
bước phiêu lãng
giữa đêm vắng
ôm ước vọng
mộng chơi vơi
lòng mong đợi
tuổi đam mê
hồn đắm lệ
tình bơ vơ

một lần đến

một lần đi
ngàn nỗi nhớ
ai đã khóc
ai tủi hờn
ai lãng quên
tình để lại
trên thảm đời
những hao gầy
xót xa cay
ai thương nhớ
ai hững hờ
cuối đường trần
tàn kiếp mộng
dấu vết nào
hằng trong em
tháng năm nào
vở trong tôi
có bao giờ
em đốt lại
ngọn nến lòng
soi tình ta
có bao giờ
em ngồi nhớ
tình đôi ta

em ơi em
em ơi em

Có chút tơ vàng

nắng nơi đây cũng có tơ vàng
tơ vàng cũng đỏ như môi nàng
cũng rất dịu dàng như gió thoảng
và cũng ấm nồng hương dạ lan

cũng miên man đọng dưới chân ai
cũng theo cánh gió vượt áo dài
cũng quàng vai nhỏ đi dạo phố
để thấy hồn mình như lá bay

cũng áo lụa dài ôm eo thon
cũng tung tăng bước giữa sân trường
cũng thẹn thùng trao trang thư mộng
cũng bĩm môi hờn, sao quá duyên

và cũng lênh đênh giữa trời xanh
cũng rủ trên cành như tóc em
cũng ru giấc mộng người lữ thứ
để thấy mơ nhiều suốt ngày đêm

cũng rất xa xôi giữa xứ người
làm sao có được nắng quê tôi
để gót chân người vui trong nắng
và chút hồn này được ấm thôi

có bé rồi

có bé rồi,
anh không mơ mộng nữa
anh không còn thơ thần bước bờ vờ
và cuối tuần không còn phải lẻ loi
anh có bé cùng ngồi ăn bát phở
uống ngụm trà để thấy lòng ấm êm
nhớ Sài Gòn hay nhớ quán cao nguyên
của ngày nao dùng chân bên sườn núi
gió qua đèo mang chút lạnh mù sương

có bé rồi
anh thấy lòng yên tĩnh
và bình yên như biển lặng Hạ-long
rồi những đêm nhìn lên vầng trăng sáng
thấy yên lành trong nỗi sống ấm êm
anh ôm bé vào lòng hôn rối rít
ở nơi đây
bên bé
anh thật sự yên lòng

có bé rồi
anh không cần mùa xuân nữa
vì mùa xuân đang ở giữa tim anh
không cô đơn
không hận thù, không buồn chán
không lệ hờn trong đêm vắng bé ơi
không giạt mình giữa đêm mưa tầm tã
tưởng như mình đang ở giữa rừng sâu

anh có bé đi vào vườn cần cỗi
của đời anh trong năm tháng tối đen
cám ơn bé đã gieo hạt sống mới
trên khoảng đời còn lại ở nơi đây
nên trong anh tình vững chắc như Trường sơn

như ngàn đời sóng vỗ giữa đại dương

có bé rồi
từng ngày là ơn sủng
có bé rồi
đời sẽ mãi dễ thương

xa nhau

xa em
xa mắt
xa môi

xa hương
xa phần
xa ngày
xa đêm

xa em
xa mộng
xa tình

xa vai
xa tóc
xa lòng
xa tôi

xa em
xa đất
xa trời

xa năm
xa tháng
xa đời
xa nhau

quạnh hiu

có nhiều khi ta buồn vì nhớ em
như dòng sông âm thầm chảy trong đêm
như mùa thu tiễn đưa từng chiếc lá
như môi nào buồn nhớ nụ hôn thơm

có nhiều khi ta buồn vì vắng em
như bao lần em xa lánh cuộc tình
như giọt nắng vàng khô trên cỏ úa

và cuộc tình thiếu vắng vòng tay ôm

có nhiều khi tủi hờn ta oà khóc
như một lần lỡ đánh mất tuổi thơ
như một lần tình yêu vừa tan vỡ
chút lệ buồn làm di tích tình ta

có nhiều khi thấy ta là cát bụi
ngủ lặng cầm trong bóng tối cuộc đời
bao buồn vui ta uống hoài chưa hết
và mộng đời như gió thoảng mây trôi

có nhiều khi ngồi ngắm lại đời mình
một khoảng đời như ngõ hẹp buồn tênh
tuổi nắng hồng phai mờ vùng kỷ niệm
như khói trời tan loãng giữa thình không

có nhiều khi thấy ta là tuổi mộng
tình bơ vơ như mây lạc nẻo về
có nhiều khi ước mơ làm sóng vỗ
để ngàn đời ru mãi hồn quạnh hiu

giữa tim tôi

tôi muốn cuộn em giữa thác ngàn
trộn em cùng với hương hoàng lan
hòa chung em với men rượu ấm
quyện em vào giữa mộng trăm năm

tôi muốn ủ em bằng ánh trăng
chôn em trong tia sáng ân tình
hôn em bằng vụn ngàn sao sáng
ghì chặt tình em bằng yêu thương

tôi muốn vùi em giữa lời thơ
xiềng em trong đáy vược đam mê
trói em bằng những lời âu yếm
ve vuốt tim em bằng mộng mơ

tôi muốn ôm em bằng cánh mây
buộc em bằng gió giữa khung trời
nhốt em vào đáy lòng hoa nở
khóa chặt em vào giữa tim tôi

lanh thang

một lần lỡ uống hết vàng trăng

và lữ uông luôn tóc mây ngàn
uông luôn sao sáng trong mắt biếc
nên cả đời này tôi lang thang

tại sao

tại sao liếc mắt đưa tình
tại sao cái liếc chứa nghìn thiết tha
tại sao chẳng chịu nói ra
những lời âu yếm mặn mà tình nhân

tại sao cứ phải ngại ngùng
tại sao cứ phải thẹn thùng trách xa
tại sao gia bộ làm ngờ
để tôi thờ thần, bơ vơ đêm ngày

tại sao để nắm tay thôi
tại sao không để quàng vai một lần
tại sao em cứ ngập ngừng
để tôi như kẻ mất hồn em ơi

Một cuộc tình

có bao giờ người nhớ lại tình tôi
một tình yêu với thỏn thức vào đời
một tình yêu như thác ngàn đổ nước
đã dạt dào bao ước vọng lứa đôi

có bao giờ người khơi lại dĩ vãng
tôi vẫn thường khơi kỉ niệm trong tôi
kỉ niệm xưa một thời vừa mới lớn
nhớ nụ cười xinh quá chiếc răng cời

nhớ phố xưa theo về chân ngại bước
nắng hanh vàng, lót từng bước chân ai
mắt nhìn nhau, ngại ngùng chưa dám nói
đã yêu rồi tà áo trắng bay bay

một cuộc tình, một khoảng trời đưa đón
hồn bay cao như cánh gió vật vờ
bao mộng ước ngập đầy trong tim óc
từng đêm về thơ thần viết vản thơ

thơ rất vụng như tình vừa chớm nở
lá thư tình nắn nót suốt đêm thâu

thư quá dài mà lòng không voi cạn
viết thật nhiều nhưng chẳng dám gửi trao

tóc ai dài, bao ngày tung cánh gió
để thơ tôi chết lặng dưới mưa buồn
người đã xa như mây trời theo gió
bỏ lại trong tôi hoa lá hoang tàn

người có biết chút lòng này băng giá
đã âm thầm theo dòng nước trôi qua
người có biết tôi vẫn còn uống lệ
một cuộc tình, bao ước mộng xót xa

bơ vơ thu chết

vàng rơi chiếc lá
thu đã về đây
thu say tình mộng
thu trong nỗi nhớ
thu thổi lá vàng
thu quàng tóc rối
em ngồi đón gió
thu nhỏ giọt buồn
chút lòng tơ vương

thu trườn nắng ấm
thu âm thầm đi
em thì thầm nói
bao lời sắt son
thu hôn môi mộng
then thùng áp ủ
ủ rủ nhớ ai
nhớ hoài yêu mãi
bờ vai rung động
xao động hồn gây

thu bay mưa lạnh
lòng chạnh nhớ người
nửa đời thoáng qua
xót xa thu khóc

thu khóc em khóc
khóc tình lá úa
lời hứa xa xưa
bao mùa thu vắng
năm tháng lạnh lùng

lá rụng lòng mơ
bơ vơ thu chết

chỉ một lần

cho DP

dù đã ngàn lần nhìn trăng sao sáng
dù đã ngàn lần nhìn lá mùa thu
dù đã ngàn lần nhìn mưa rơi rớt
lòng vẫn dại khờ, tình vẫn u mê

sao chỉ một lần nhìn em xoã tóc
sao chỉ một lần nhìn áo em bay
sao chỉ một lần nhìn vòng eo nhỏ
vỡ nát tim rồi – lòng đã yêu ai ?

thương nhớ một đời – chỉ một lần thôi

đã lâu rồi

đã lâu rồi hồn mình quên xao động
như cánh diều không còn gió thoảng bay
như lá vàng im lìm trong mưa lạnh
chết âm thầm trên thảm cỏ xác xơ
như mùa đông về đây không hẹn trước
tuyết vô tình phủ kín lòng quạnh hiu
và cô đơn giăng đầy trên cánh gió
dưới hiên đời nhìn tuổi mộng ra đi
như mặt trời ủ hờn trong mắt lạnh
như vòng ôm chưa trọn đủ ước mơ
như kỷ niệm xa mờ trong trí nhớ
những dại khờ bao lần ướt bờ môi
những mặn nồng của hai đứa mình thôi

anh đã quên những con đường phượng nở
tuổi học trò em đã nói yêu tôi
anh quên luôn những đêm dài thơ thẩn
những trăng vàng chen giữa bước chân em
nhớ làm sao những sao trời sáng quá
những sao trời rơi rớt trong mắt đen
những lần hôn, vội vã dưới mưa dầm
và hơi ấm mình truyền nhau vụng dại

anh quên băng dòng sông xưa nước cuốn
những ngọn đồi mây gió vẫn luyến thương
những suối ngàn trọn đời thương mưa lại

lúa lên mầm như hạnh phúc lúa đôi
bởi vì em mái tóc quá dịu mềm
bởi vì em tinh mộng như cánh sen
nên anh đã trăm ngàn lần ước vọng

đã lâu rồi anh như mây lạc hướng
đi giữa đêm sâu không ánh trăng vàng
không thấy được hiện tại trên đôi tay
cũng không biết về đâu một ngày mai
những buổi cơm anh cố ăn để sống
mà trong lòng nước mắt cứ như canh
và hồn mình thỗn thức nổi cô đơn
bao đêm dài không tìm ra giấc ngủ
bởi muộn phiền khô đắng cả tâm tư

đã lâu rồi anh không nhìn ra sự thật
bởi nơi đây sự thật quá tủi lòng
đến bao giờ anh tìm được niềm tin
cho anh được ngủ vùi trong mái tóc
của một thời tuổi mộng ngát tình em

Nỗi niềm

vàng trắng sáng quía đêm nay
nhìn trăng mà nhớ
tháng ngày chiến tranh
ai đã mất
ai yêu em ?
sao tình
như mảnh áo xanh
rách rồi

người chiến sĩ
đã buông tay
còn đây
nước mắt
em ngồi ru con
à ơi
trăng sáng mênh mông
sao chưa sáng hết vào lòng nhân gian ?
1978

những nẻo đường kỷ niệm

tôi đã đứng lặng nơi thành cầu đó
nhìn bên đây ngóng bên kia
tình như con nước hờn lờ lững trôi
tôi đã về Vĩ-dạ trên chiếc GMC
đêm nhớ anh em trên mạn thuyền sông Hương
những người con gái tình yêu trầm lặng
từng buổi tan trường áo trắng ngập Trường-tiền
tôi đã dùng chân giữa đèo Hải-vân
ôi rừng xanh ôi biển xa
những chuyến tàu qua quanh co vách núi
hồn bèo trôi như mây trắng vô phương
tôi mang ân tình qua phố Hội-an qua chợ Đà-nẵng
đường mây quanh quẽ cỏ cây khô buồn
đời vội vàng từng chuyến xa đò qua
tôi đã ngồi xe thổ mộ trên đường đất Tam-ky
đêm giật mình tiếng súng xa xa
chợt thương người đi chưa trở lại
tôi đã cuối đầu bên đò mộ Hàn Mặc Tử
chiều trái vàng trên bãi vắng Qui-nhon
ngủi nhớ thương người xa quá xa
tôi đã ngồi tựa lưng nơi dãy đũa sông Cầu
nhìn từng con sóng vỗ vô tư
ngày vắng lặng rớt buồn ly rượu bọt
đêm trở mình trên ghé bố bên xe
tôi đã ghé thăm Nha-trang Phan-rang
những chiều đếm bước giữa Hòn Chông Ninh-chữ
nỗi sống khô buồn sỏi đá Tháp Chàm
tôi đã dạo phố Lê Lợi những ngày thứ bảy
áo khoe sắc áo tình uơm má nông
sự giả dối nằm dưới lớp phấn son
tôi đã về miền Hậu-giang bát ngát
nhìn từng chuyến phà qua lại
những đồng ruộng quê nghèo
tôi căng từng trái chín thơm nồng

ôi những nẻo đường tôi đã qua
giờ còn nguyên vẹn
hay đã thui chột mát mát bỏ không
những nẻo đường còn nỗi lòng anh em tôi
hay đã là hầm chông bãi mìn
những nẻo đường hôm nay xa quá
tôi khóc buồn làm kiếp tha hương

Michigan 1968(Van 125-3/69)

bông giấy

hôm nay nhận được tin mày chết
mẹ mày nhận xác đem về chôn
tao không về được dự đám táng
tao ngắm ảnh mày mà phát điên

chẳng biết làm gì cho hết buồn
bày rượu bày cơm ra đầy bàn
nhìn cơm nhìn thịt tao chán ngấy
rượu thì tao tiếp mày mấy chum

chiến tranh, oi hỡi một chiến tranh
tao thù tao ghét súng, đạn, bom
tao oán đến nỗi phải chửi tục
sao mày trẻ quá, chưa hai chục
còn mê dạo phố, mỗi khi về
còn mê con gái, mê uống rượu
chưa một lần yêu, chưa ước thề

sao mày chết vội như sương tan
bây giờ tao uống rượu một mình
nhớ mày tao chỉ biết gọi tên
nhớ mày tao nhớ hàng bông giấy
bông giấy nhà ai mày đã thương
bông giấy nhà ai chiều nay nở
nở một bông tươi, phải mày không?

mai một ai biết mày chết trận
đời như bông giấy nở rồi tàn
đời như bông giấy nở rồi tàn

Michigan-1969

quê hương rơi lệ

này anh nông phu sao chưa về làng
ruộng đồng cần khô vì nhớ thương anh
đàn bò bơ vợ đứng khóc trên đồng
từng mùa dần qua thân xác hao mòn
một vầng trăng soi năm tháng u buồn
rồi một ngày kia thân xác nằm im

này em thơ ơi sao chưa về trường
trường làng quanh hiu vì vắng bóng em
bạn bè nơi đâu sao lá rơi buồn
người thầy già nua ra trước sân trường
nhìn về tương lai mỗi mắt trông tìm
tim học trò xưa chỉ thấy màn đêm

này chị tôi ơi sao lưng chị còng
chợ chiều buồn tênh chị gánh non sông
đường về quê hương nước mắt tuôn dòng
chị về Cô Loa theo tiếng quân hùng
chị về Nam Giao đốt nến cho chồng
chị về Cà Mau chôn xác người em

này mẹ già ơi sao mẹ một mình
đợi chờ ai đây mà vẫn đau thương
mẹ ngồi trong đêm ôm trái tim buồn
từng ngày lặng câm thương nhớ con hiền
một đàn con thơ chưa biết thanh bình
giờ mẹ còn ru non nước Rồng Tiên

này dân tôi ơi sao tim muộn phiền
người còn thở than vì nước điêu linh
người về bên sông soi bóng âm thầm
một đời nổi trôi qua mấy biên thành
từ thành Văn Lang xương máu xây nền
mà giờ hòn đầu sao vẫn còn mang ?
1979

đêm mưa

mưa bay
 bay ngập đêm buồn
mưa bay
bay ngập vào hồn riêng tôi
ngồi đây đếm giọt mưa rơi
đêm bao tuổi mộng với đời trần luân

lặng nghe nhịp đập tim mình
nghe đời thở nhẹ trăm nghìn xót xa
nghe đêm
 nước mắt lệ sa
nghe ngày
 ấp ủ lời ca dao buồn
nghe bao la
 rụng trong hồn
hoang mang giấc mộng vẫn còn đơn côi

mưa bay
sao hết đời này
trong tôi còn lại tháng ngày hư hao
còn đây
kỷ niệm xôn xao

còn đây
 nước mắt
 giọt nào cho nhau
thôi em
tình đã bạc đầu
con tim giờ đã nhuộm màu tháng năm

mưa bay
 bay ngập vào hôn
hay là nước mắt đoạn trường em ơi

Nha Trang trong nỗi nhớ

cho xk và ct

Nha Trang bây giờ mưa hay nắng
em có còn dạo biển chiều nay ?
ngắm cánh bướm xa mà mơ ước
để nhớ nhưng đây theo gió bay

biển vắng giờ có trăng không em?
anh nhớ đêm xưa dưới nguyệt vàng
nhớ bờ vai nhỏ trong sương lạnh
nhớ gió qua đường, rối tóc em

Nha Trang giờ gió lạnh không em ?
ai đón đưa em buổi tan trường
ai viết cho em trang thư mộng
và nói yêu em rất ngại ngần ?

Nha Trang giờ quá xa em ơi
nơi đây anh nhớ tóc em dài
nhớ mắt sao trời, vàng trăng sáng
nhớ lúc em cười duyên quá thôi

Nha Trang giờ chắc đã vào đêm ?
nơi đây anh đếm lệ riêng mình
đếm từng chiếc lá rơi trên tuyết
mà ngỡ như là nước mắt em

trời Nha Trang có tủi như em ?
trời nơi anh sao lắm nỗi buồn
từng đêm về ngẩng nhìn trăng sáng
để gửi hồn mình đến bên em

chắc thương nhớ đã làm em khổ

có bao giờ em khóc không em ?
buồn nơi anh kéo dài vô tận
trời Nha Trang chắc cũng muộn phiền ?

xa cách này có làm em khóc ?
và cô đơn héo úa tim mình ?
em hãy nhớ thả hồn theo gió
đến nhập hồn anh, chung nỗi niềm

nụ hôn

cho dp

sương rụng trên cành sương mong manh
nắng rụng trên môi nắng ửng hồng
mưa rụng bên hiên tình ai lạnh
anh rụng môi em nụ hôn nồng
10.05

lá thư xanh

hôm nao nhận được lá thư xanh
thư đượm hương tình lẫn hương em
từ đó anh rất là ngớ ngẩn
ép lá thư xanh giữa ngực mình

thư xanh anh đã thuộc nằm lòng
lời nói ân tình quá sắt son
nét chữ yêu kiều như cánh bướm
lời thư dịu ngọt tẩm hồn anh

thư xanh anh nhận biết bao lần
thư đượm men thơm, lời tình nồng
lòng không biển động sao đầy sóng
nắng không trong hồn mà ấm êm
tình không dây buộc mà say đắm
đời không rượu đắng mà miên man
hương tình chan chứa theo ngày tháng
ôi mộng ban đầu, thuở yêu đương

đêm nay đọc lại lá thư xưa
mới biết lòng tôi vẫn mộng nhiều
hương tình vẫn đọng trên giấy úa
hương người đâu nữa hỡi em yêu

phụ ai, em đã phụ tình ai ?
chỉ biết riêng tôi em phụ rồi

hương tình em đã mang đi hết
để lại trong tôi những ngậm ngùi

nửa trăng tôi

vàng trăng ai nở xé làm đôi
một nửa trăng tôi đã tắt rồi
một nửa trăng tôi đầy bóng tối
và cả hồn này lấm lệ rơi

một nửa trăng tôi quá dại khờ
yêu người bằng cả một hồn thơ
bằng cả trăng sao cùng hoa lá
và cả hương nồng của đam mê

một nửa trăng tôi chết ngậm ngùi
người ơi sao nở giết trăng tôi
thương nhớ giờ đây càng thêm tội
tội cả tình tôi, cả cuộc đời

và chút hồn này mãi xót xa
sao người vẫn chưa chịu buông tha
sao người tàn nhẫn như dao nhọn
cắt nát tim tôi, nát hẹn thề

vàng trăng ai nở xé làm đôi
một nửa trăng tôi đã chết rồi

khô

em
tôi
đời
mộng

em
tôi
tình
vỡ

em
tôi
lệ
khô

em

tôi
tim
khô

Di Tích

chỉ còn lại đêm nay
nửa thôi, dù có muốn
kéo dài như dòng sông
nước chảy, dù muốn chần

chừ vòng tay mơn trớn,
ngày mai rồi cũng sẽ
đến, mặt trời sẽ lên
cao và cuộc tình cũng

sẽ hết, những hơi ấm
cho nhau cũng lạnh lùng,
lạnh lùng như tuyết ngoài
kia đang rơi trên cành

khô. Như mùa thu vừa
tự tử cách đây không
lâu, bỏ lại trên đời
những xác lá vàng giờ

đã bị chôn vùi trong
đá tuyết. Tất cả những
hương nồng, bao giận hờn,
bao tức tui, bao giọt

lệ, bao nụ cười, bao
hạnh phúc, đã được chôn
lịm bởi hai ta. Trong
một ngăn kéo xa lạ

nào đó mà chắc chắn
bao giờ ai tìm ra
dấu vết của một thời
cuồng nhiệt trong đam mê.

chỉ còn lại đêm nay
thôi em, hãy nhìn sâu
vào mắt anh lần cuối,
nhìn sâu vào tận tâm

hồn, vào tận đáy lòng
anh, em sẽ thấy những
gì em muốn biết, về
anh, về tình chúng mình

và em sẽ tìm thấy
sự thật của hồn anh
đã vỡ nát như những
mảnh thủy tinh, lâu rồi.

Hãy nhìn vào mắt nhau
lần cuối đêm nay em
nhé, vì mai đây đời
trăm ngàn lối rẽ, biết

bao giờ mình tìm thấy
nhau nữa. Nhưng nếu có
ngày nào, trong đời còn
lại của em, vô tình

dừng chân nơi bến cũ,
em có tìm cũng chẳng
thấy tình ta, nhưng có
thể em sẽ tìm thấy,

những mảnh hồn anh, vụn
nát, khô cằn, theo năm
tháng, nằm sót lại bên
lề đường, làm di tích
cho cuộc tình đôi ta.

mấy trăm lần, mùa xuân

mấy bữa đầu xuân ngồi nhìn tuyết rụng
xuân cứ như vậy chán chết đi thôi
phải chi có bạn cùng chia rượu đắng
chắc cũng đỡ buồn giữa chốn xa xôi

đã mấy trăm lần, nhìn hoa cúc nở
đã mấy trăm lần, lòng vắng như đêm
đã mấy trăm lần, rượu say, nằm ngủ
tỉnh dậy lại buồn, uống nữa cho quên

đã mấy trăm lần, hứa lòng không khóc
đã mấy trăm lần, nước mắt cứ trôi
xuân đến xuân đi, đời còn mấy bước ?

ai khóc ai cười, nhìn cánh mai rơi

di chúc cho con

này con hỡi
mai này khi mẹ đã qua đời
dù con đang ở một nơi nào trên mặt đất này
con cũng nhớ về thăm mảnh đất quê hương nghèo của mẹ
nơi mẹ đã cất tiếng khóc chào đời
nơi mẹ đã lớn lên và yêu mến mọi người
yêu mến ruộng vườn, cỏ cây cùng sông núi
nơi mà tổ tiên đã gây dựng bao đời
hơn bốn ngàn năm
một lòng son sắt

quê hương mẹ ở tận đông nam Á
có dãy Trường Sơn muôn đời xanh lá
có bờ đại dương sóng vỗ dịu dàng như những dòng ca dao
bao lũy tre già, bao bờ ao nhỏ
con đi hiền bên dòng sông lững lờ
có sông Hồng như mạch máu dân ta

hãy về thăm Hà Nội, hồ Tây
cùng ba mươi sáu phố xưa
mặc cho mẹ chiếc áo lụa Hà đông màu hoa cúc
ăn lại cho mẹ đĩa bánh cuốn tinh sương
húp giùm cho mẹ bát miến gà nửa đêm
rồi con hãy dừng chân nơi Huế mộng mơ

ngồi trên mạn thuyền ngắm cánh mây trôi
nhìn lại rêu xanh trong Thành nội
rồi ghé qua Đồng-khánh thăm lại mái tóc thè
trên đường vào Hội-an, dừng chân trên đỉnh Hải-vân
vương tay hốt từng ngậm mây trắng
thả theo gió bay về Trường-son
và con nhớ đi chân đất trên những biển cát trắng
để thấy mạch sống quê hương chạy rần lên tim, óc
của một thời tuổi mộng, mới tập yêu
tình mặn nồng như ruộng muối miền trung

con hãy lấy chuyến tàu đêm, lên Đà-Lạt
ngồi bên hồ vắng nghe tiếng thông reo
như lời tỏ tình của gió
như lời tâm sự của cây
thả hồn bay trên những cánh mây
xuôi vào miền nam thăm vựa lúa Đồng-nai

cùng những nhánh sông dài Cửu Long
hãy nằm ngủ bên bờ ruộng lúa
để nghe gió reo vui trong từng ngọn lúa chín
qua chuyến phà xưa – hát dùm me lời ca tình muôn thuở
Ai về ruộng lúa Đồng Nai
cho tôi nhắn gửi tình này chứa chan

và khi đêm khuya bao trùm đất nước
con hãy lắng nghe linh hồn người tâm sự
qua tiếng côn trùng nỉ non
qua cành lá xạc xào
ngồi trong đêm hứng từng giọt sương mong manh
chờ bóng trăng vàng rụng rơi trên đồi nương
rồi con ôm gió vào lòng
ngủ với trăng rằm

nếu mai này khi mẹ đã chết
con nhớ phải đem xương mẹ
chôn dưới lòng đất quê nhà
cho hồn mẹ vui nhẹ bay theo gió
cho hồn mẹ vui cùng non sông cũ
cho mẹ được nhìn rừng núi nắng lên
cho mẹ trọn tình cùng với tổ tiên

nếu mai này khi mẹ đã chết
con nhớ về thăm quê hương mình con nhé
trồng lại cho mẹ cụm hoa vàng
bên mộ người năm xưa
đốt dùm cho mẹ nén hương trầm
quỳ trước mộ người
nguyện cầu dùm me
những lời thơ ấu
con về quê hương
Việt Nam yêu dấu
chôn xác mẹ vào
lòng đất nhiệm màu
(Virginia- '78)

tình xa

mới hôm nào anh có một vầng trăng
sáng vô cùng trong đáy lòng mênh mông
và hồn anh cũng tràn đầy mơ ước
bởi vì anh đang sống giữa tình em

có khi nào em ngấm một nụ hoa

nhớ cho dùm, em nhé, cuộc tình ta
tháng năm dài dù trăm ngàn xa cách
nhớ muôn đời em nhé tình đôi ta

có bao giờ em nhớ trời Việt Nam
những khi mình hôn ấm làn môi thơm
hạnh phúc nào chúng mình cùng vun sỏi
vẫn muôn đời sống mãi giữa tim anh

có phương này anh ngắm một vầng trăng
suốt đêm dài ôm lấy hồn lạnh căm
ôi nhớ quá vòng tay ôm một thuở
nhớ vô cùng em có biết không em ?

biết bao giờ, em hỡi, mình gần nhau
tháng năm dài anh uống lệ sầu đau
tháng năm dài anh vẫn còn thắm gọi
gọi tên em trong suốt những đêm sầu

chớ bao giờ, em nhé, đừng quên anh
nếu mai này anh mất cuộc tình em
thế gian này anh làm người điên dại
sẽ âm thầm anh chết theo ngày đêm

tình bỏ theo em

mùa thu đến, lá bay bay
giữa ngưỡng trời - gió lộng cánh mây
mùa thu đến hay em đã ra đi
mà cỏ cây thay áo màu vàng khô
mà nỗi buồn đi hoang trên cành lá
mà nụ hôn chưa ấm một lòng mơ
và tình yêu cũng theo em từ giả
đời không thu chết đã héo khô

mùa thu đến hay em đã bỏ đi
mà hoang vắng giăng tay trùm vũ trụ
và cuộc đời cũng theo em về đâu ?
bỏ lại đây mưa gió giữa lòng sầu
bỏ lại đây ngậm ngùi dưới vực sâu
nhớ chẳng em, nụ hôn ngày xưa cũ
nhớ chẳng em, lời cũ bước ai về
hòn ghen cũng đầy trong hơi thở
tình không dao cắt mà xót xa

trong nỗi nhớ – trăng theo em về cõi vắng

như em đã từ giả cuộc tình
như trời cao mặc áo lạnh xám đen
như mưa bay trộn lẫn nước mắt đêm
như tức tủi – như xót xa hờn giận
như trắng vàng gục chết dưới chân em
và cuộc đời âm thầm đầy nỗi nhớ
và trong tôi một khoảng trống mịt mờ
và trong tôi một trời thu rặng võ
từ ngày tình bỏ theo em

Huế của tôi

tôi đã về đây giữa Huế xưa
ngắm lại sông Hương nước lững lờ
ngồi trên thuyền vắng chờ trăng xuống
để nhớ tình ai thuở học trò

tôi đã về đây giữa Huế xưa
Huế vẫn mưa bay - vẫn tóc thè
vẫn có môi cười duyên sao đó
vẫn chút dịu dàng nón nghiêng che

tôi đã về đây Huế dễ thương
chờ bước ai qua giữa Trường-tiên
để thấy lòng mình ngày tháng cũ
xóa dịu trong tôi những đoạn trường

tôi đã về đây Huế nội Thành
nhìn lại rêu xanh nhớ chạnh lòng
hồn sao thao thức bên tháp Mụ
mai một xa rồi ai ngóng trông

tôi đã về đây Huế của tôi
và của riêng em một khoảng trời
để sống trong tôi từng kỷ niệm
dù đã xa mờ như khói bay

tôi đã về đây Huế mộng mơ
tìm lại con tim thuở hẹn hò
đốt lại men nồng, vẩn thơ cũ
để tạ ơn đời, tạ Huế xưa.

bốn mươi năm - giấc mộng hồ
Huế tôi còn đó người mơ
đâu rồi
ngàn năm cát bụi mù khơi

ngàn năm lòng vẫn nhớ hoài...
Huế ơi...

Huế ơi...
 ơi Huế của tôi
bước đi mà lẹ...
 tuôn rơi...
 đôi hàng...

thành nội 10/2004

Lời nhắn nhủ mai sau
tặng Hoàng Xuân Sơn

nếu một mai khi hoà bình đến với mớ tuổi còn lại - lúc bấy giờ dù đang chui rúc trong
hầm tối - dù đang lạc loài trong ngõ ngách - dù đang ốm đau trong rừng già - cũng nhớ
trở lại với ngôi nhà mẹ cha xây mộng ngày xưa cũ, trông lại vườn nhãn - làm cỏ những
nấm mồ người thân yêu - tìm lại những kẻ còn trôi giạt - nhóm lại bếp lửa mùa đông
nếu một mai khi hoà bình đến với mớ tuổi còn lại - lúc bấy giờ có què quặt đói rách - có
tàn tích đờn đau - dù biết mình không còn gì ngoài những cánh mây mỏng lưng trời -
cũng nhớ trở về nơi sinh ra - dựng lại chuồng heo chuồng gà - đào lại giếng trong - sỏi bỏ
những mảnh bom ghim sâu vào lòng đất và gieo những hạt mầm mới - thổi lại hơi thở của
đất mới - nhai lại những hạt cơm nếp nóng với muối mè và cắn lại những quả chín thơm
nồng yêu dấu .

nếu một mai khi hòa bình đến với mớ tuổi còn lại -

dù khi ấy trí óc có loãng tan ngu ngơ - dù mắt có loà - dù tay chân có yếu đuối -
cũng ráng ngồi học lại những câu ca dao - ngâm lại cho thuộc từng câu Kiều vì đó là gia
tài văn hiến của mấy ngàn năm còn sót lại - dù khi đó không còn bạn bè ngồi uống rượu -
không còn lấy một người tình để chiều chuộng - dù không còn mẹ cha để phụng dưỡng -
cũng nhớ nở nụ cười hân hoan đón chờ những ngày tháng chan hoà dịu dàng tha thiết
đang đến và sau cùng cũng nhớ đốt lên vài nén nhang buồn để tạ ơn đời.

(Văn-1971)

ly rượu đời

ta rót vào ly, men rượu đời
mời em cạn chén giữa đêm nay
đêm nay trăng sáng ngập hồn vắng
rượu cay hay nước mắt ta cay ?

ta rót vào ly, rượu tình buồn
tình ta như quán trọ không đèn
đời còn lặn đật theo năm tháng
uống đi em, quên hết muôn phiên

ta rót vào ly, rượu đau thương

mời em cạn chén cho vui lòng
say cùng ta, quên đi cuộc sống
tủi hờn chi đời vẫn lệ buồn

ta rót thêm kỷ niệm xót xa
kỷ niệm hẳn thương tích trong ta
bởi sự thật ta không khóc nổi
dĩ vãng buồn, kể mãi không ra

ta rót thêm, giọt rượu ưu tư
bởi vì đời biển mặn phù du
rượu ưu tư có ta choáng váng
hay có em say mướt bên ta ?

khóc chi em, đời còn buồn lắm
và mai đây hồ rượu vỡ tan
như tình mình cạn ly rượu đắng
như đời mình tàn mạt đau thương

vì em là thiếu nữ

phải chi mộng là em
tôi xin ngủ thật yên
trăm năm vui giấc mộng
cùng em xây mộng lành

phải chi trăng là em
ngàn năm rủ tơ vàng
vào hồn tôi vô tận
xóa tan những muộn phiền

phải chi bướm là em
đạo quanh vườn thơ tôi
bỏ quên đôi cánh mỏng
cho tôi nổi sống đời

phải chi rượu là em
cho tôi uống ngập hồn
trọn đời say ước vọng
trong chén rượu men nồng

phải chi hoa là em
xin nở một nụ hồng
giữa đời tôi băng giá
hương thơm nghĩa vợ chồng

vì em là thiếu nữ
ngón tay dài sen nở
áo bay trời thiết tha
mái tóc xõa ngang vai
mắt trao tình, chưa nói
nụ cười thoáng mây bay

vì em là thiếu nữ
suốt đời tôi bơ vơ
vì em là thiếu nữ
ngậm ngùi số kiếp tôi
vì em là thiếu nữ
trọn đời tôi đơn côi

đáy mắt băng lạnh

cuối năm rồi, cuối năm
rồi em nhi ? mười hai
tháng thoáng qua như con
gió lướt trên cành lá,
chẳng để lại dấu vết
gì ,chỉ trừ những cọng
tóc đổi màu xám, mắt
thêm mờ (trong nỗi nhớ)
thân xác yếu dần trong
mòn mỏi (hay trong thiếu
vắng mạch sống em) rồi
cũng cố gắng bước đi
từng bước một trong những
ngày tháng mới. Nhìn những
trang lịch mới toanh mà
thấy lạnh cả hồn, trống
trơn chưa một ghi chép
trống trơn như năm tháng
vừa qua, nơi đây. và
sẽ trống trơn cho những
ngày sắp đến. như hồn
mình đã trống trơn bao

mùa tuyết lạnh, không xôn
xao, không thôn thức, không
đợi chờ, không mong đợi.
Vì chẳng có gì để
mong đợi, hay ước vọng.

Ta từng đem vói tay
mở cánh cửa hôn, chỉ
để rồi khép lại với
nỗi niềm trông tròn, trông
tròn và băng lạnh như
đẩy mắt em một lần
từ gia cuộc tình ta

trên bến đời

từng ngày còn sống giữa đời
là từng ngày chờ đợi ra đi
và từng ngày thương nhớ xa xôi
một nụ cười khô héo trên môi
một mảnh hồn bao lần vỡ nát
một khoảng đời sống tạm nơi đây
sao tình em chưa xao động phương này

từng ngày còn sống nơi đây
là từng ngày bước đi mòn mỏi
trên vai đời nặng nề sương khói
và thân xác thấm đau bao nỗi nhớ
chân bước quên ngày giờ
ta khép lại đời mơ

mưa nắng qua âm thầm
mặt trời còn rạng nóng trong hồn
trên bến đời câm nín
con sông già một đời nhớ bóng trăng
gió của trời còn tương tư cây lá
chút phận này như sỏi đá bên đường
mai gió mưa cũng rửa mòn thân thể
còn lại gì ngoài bia đá rêu xanh

trên bến đời hiu quạnh
năm tháng là trăm nghìn dao nhọn
đâm suốt vào buồng tim

mộng Kinh Kha

kinh kha hề kinh kha tráng sĩ
kinh kha hề hào khí bao la
kinh kha hề mài gươm nuôi chí
bóng nguyệt soi hề ánh gươm xưa

kinh kha hề sông Dịch tiễn đưa

tráng sĩ Đông Châu hề chí lớn
một mũi gươm đến đất Tần
một đường gươm hề một đường gươm
dù bại hề chí cao chính nghĩa
một đường gươm hề soi sáng vạn thiên thu

ta quê nghèo Hà Tĩnh
dân nước Việt
nơi đã sinh ra hề bao hào kiệt
đất thiêng cần cỏi vẫn linh
nung nấu hề bao ý chí hùng anh
hào khí người hề tráng sĩ
ôm giấc mộng hề gươm xưa sáng chói
tổ quốc ta hề trong cường đạo
dân tộc ta hề bao lệ, máu tuôn trào
tổ quốc ơi hào khí hề ngất cao
tổ quốc ơi tháng năm hề tráng sĩ mài dao

mộng kinh kha hề mộng một đời
một nét gươm dù thắng hay bại
xá chi một thân xác cỏ cây
trách thân ta tài hèn trí mọn
túi lòng ta giấc mộng mây bay
kinh kha hề mộng kinh kha hề
vạn thu sau ai thấu lòng ta
trong gió thoảng hồn ta trên vạn nẻo
nhỏ giọt mưa tình vào đất mẹ bao la
kinh kha hề mộng kinh kha

Mass 7/75

thư cho bé

bé ơi
bây giờ là giữa đông sâu giá rét
anh buồn co trong nỗi nhớ mong
bây giờ là mấy giờ nơi bé
bây giờ có là đêm bập bùng tiếng súng
có là ngày chạy trốn kinh hoàng
có là giờ ngồi nhìn nhau dưới hầm sâu

bé ơi
Huế bây giờ có còn những tép bưởi ngọt lịm
có còn những quả nhãn dày cơm
có còn những chùm nem lũng lảng
có còn những chiếc nón nghiêng nghiêng

bé ơi

Huế bây giờ có còn những sáng ngái ngủ
có còn những trưa tắm mát sông Hương
có còn những chiều đuổi bắt Thành-nội
có còn những đêm lang thang Đập Đá sân ga

Huế bây giờ là Huế của ai hở bé

bé ơi

Huế có còn những làn tựa song sắt lạnh Trường-tiên
nhìn con nước hiền xuôi dòng
 mà hỏi lòng mình đã vào yêu
Huế có còn những lần nắm vạt áo mạ giữa chợ Đông-ba
có còn những ngày thứ bảy đi cửa Thuận-an
có còn những lần đi núi Ngự
 những buổi ngồi yên nơi thềm đá Thiên-mụ mà mơ
 chuyện cuốn sách ước
Huế có còn những tà áo trắng Đồng-khánh
những làn tóc mịn huyền
 những nan thuyền chênh vênh câu hò
hay Huế bây giờ là Huế tan hoang

Huế bây giờ là Huế của bé Huế của anh Huế của bạn bè bà con
 Huế của mẹ
hay Huế bây giờ của ai hở bé ?

bé ơi.

michigan 1968

tình người

1.

chiều nay nhìn mây giăng buồn
mây giăng nổi nhớ giữa hồn quạnh hiu
nhớ em anh nhớ trăm điều
nhớ đêm trăng sáng nhớ chiều thiết tha
nhớ hôm mưa xuống quanh nhà
nhớ con sông vắng gió mùa thu sang
nhớ em mưa nắng âm thầm
tháng năm héo úa hao mòn ái ân
nhớ bay theo cánh chim ngàn
chiều ơi thương nhớ cho lòng xót xa

2.

chiều nay nhìn mưa giăng mờ
lòng bao nhung nhớ lên vừa nhớ nhung

nhớ me con nhớ ngại ngừng
nhớ me tóc trắng bên đường gió mưa

nhớ me đôi mắt hoen mờ
bóng in đêm vắng ngóng chờ bên hiên
nhớ me chiếc lá trên cành
cuối sông gió lạnh cánh bướm mong manh
nhớ me năm tháng ưu phiền
lòng con nghe đã trăm nghìn lệ rơi

3.

rồi mai trên bước chân đời
có người phiêu lãng ngậm ngùi bước đi

bé và quê hương anh

này bé hỡi, chiều nay trời lạnh lạnh
ở phương này anh nhớ một quê hương
bé đừng quên, chiều nay mình đã hẹn
anh sẽ ngồi kể hết chuyện quê anh

khi bé đến, nhớ mặc áo dài xanh
như màu xanh của lúa mạ lên mầm
như màu xanh của rừng thông Đà Lạt
áo bay mềm như dòng nước Cửu-Long

khi bé đến, nhớ để tóc xoã dài
xõa dịu dàng như liễu rủ ngang vai
xõa trong anh bóng tre già quê ngoại
xõa hương tình của ruộng lúa Đồng-nai

khi bé đến, nhớ đừng thoa son nhé
để nắng chiều ửng đỏ nét môi thơm
để chiều nay mặt trời không ngủ sớm
như những chiều nắng phủ dãy Trường-son

khi bé đến, nhớ đừng thoa hương phấn
để hương trinh ngào ngạc gập vào hồn
như cúc vàng bên thềm xưa Võ-dạ
ngát hương nồng bên dòng nước sông Hương

khi bé đến, nhớ đừng mang kính mát
để trời xanh rơi rớt vào mắt trong
để anh thấy biển Hội-An, Đà-Nẵng
bãi cát dài sóng vỗ đến Nha-trang

khi bé đến, nhớ bước đi nhẹ nhẹ
để lòng anh không xao động nổi hờn
vì anh vẫn thấy hoài trong giấc mộng
phố Sài-gòn, Hà-nội, Huế buồn tênh

khi bé đến, đừng hôn anh bé nhé
hãy để dành hôn mẹ Việt Nam ta
mẹ Việt Nam bàn tay còn chai đá
nụ hôn nào sẽ xóa dịu lòng mẹ

khi bé đến, nhớ cười vui bé nhé
để lòng anh như pháo nổ đầu xuân
anh sẽ ngắt cánh mai vàng vừa nở
tạ ơn đời và tổ quốc mến thương
10.2005

sinh nhật

lại thêm tuổi nữa rồi sao
tóc xanh cũng đã hai màu
lần tay đếm mãi biết bao muện phiền
tuổi nào mộng ước lênh đênh
tuổi nào tình mộng trao em
tuổi nào vạn kiếp long đong giữa đời
vai mang tình nặng nghẹn lời
hồn trong mưa bão tả tơi
phù du bến trọ dần hồi ra đi
từng ngày sống – từng giấc mơ
từng nỗi nhớ – từng đợi chờ
đợi chờ năm tháng vào giờ hiện linh
bốn mươi năm - nát cõi lòng
ngậm ngùi ta - bước lưu vong
nợ nần vay trả đường trần bao la

còn đây một mảnh tình ta
ngàn năm bia mộ vẫn thơ ai đề ?
11.1.06

một mình

tình đã úa
tuổi cũng cao
nghĩ lại đời
có là bao ?
nhanh như mưa
đổ nhào vào đại dương

ta vẫn sống
rất bình thường
mặt trời vẫn mọc
trắng vàng vẫn lên
rượu vẫn uống
không bạn hiền
ly vẫn cụng
vói đêm trường mình ta
thơ vẫn viết
nhạc vẫn ca
tình sâu da diết
mắt nhòa
vì đâu ?

thôi quên hết
những lòng đau
trăm năm thế sự có đâu mà buồn ?
phủ tay
sạch hết bụi đường
rủ áo
nhìn quanh
thấy lòng thành thoi

lên đênh đi giữa đất trời
một mình
chân bước
quên đời mây bay

85

cho em

85, đã đến rồi
tay chân, thừa thái
quá thôi
bước đi loạng choạng
như hai tuổi đầu

đầu không tóc
cằm đầy râu
trắng phau như khói thuốc缭绕
phát phơ trong gió
trông rầu quá đi

có mắt
mà chẳng thấy chi
có tai

mà có nghe gì
răng còn vài cái lơ thơ
nghĩ buồn

ra khỏi nhà
thì lạc đường
hỏi tên
thì chẳng nhớ tên
hỏi địa chỉ
cũng quên luôn mất rồi

85, sắp hết đời
bơ vơ số kiếp lạc loài
ngơ ngơ
ngáo ngáo xừ người đẩy em

có một điều
trong tim anh
anh biết chắc
không thể quên
anh là người Việt da vàng Rồng Tiên

mùa thu Hà Nội

mùa thu về đỏ lá thu rơi
nắng reo trong gió, gió đầy trời
bước ai về giữa trời thu lạnh
để tóc mây trời xõa trong tôi

một chút mưa phún lạnh bước ai
trời thu man mác ướt đôi vai
ngồi đây đếm lại từng thu cũ
mà nhớ người xưa áo lụa dài

hồ Tây giờ vắng bóng người qua
nhặt lá vàng rơi mắt lệ nhòa
người hỏi phương trời nào trông ngóng
có biết lòng tôi vẫn đợi chờ ?

thu vẫn về đây giữa phố xưa
người ơi, tình ấy có bao giờ
người có âm thầm trong nỗi nhớ
hay đã quên rồi lá mùa thu ?

hồn thơ lạnh lạnh giữa thu sang
phố vắng mưa bay chút muộn màng
từng đêm úp mặt vào trang sách
mà nhớ tình xưa nhớ lá vàng

quê hương anh

baby ơi,
quê hương anh bây giờ không còn chiến tranh nữa
anh xin hứa
sẽ đưa baby về thăm
quê hương anh, ở tận đông nam á
một mảnh đất chạy dài hình chữ S
mà baby chưa bao giờ đặt chân đến
nơi anh đã lớn lên trong bom đạn
bạn bè anh bao thằng chết vội
đồng bào anh bao kẻ đã chôn thân
quê hương anh nghèo hơn những ghetto của baby
buồn hơn những ngày sau 9-11
thảm thương hơn những ngày sau
Katrina và Rita
vì quê hương anh có hơn một ngàn năm làm nô lệ
hai trăm năm dưới bàn tay đô hộ
hơn hai mươi năm nam bắc tranh dành
ôi hai mươi năm máu chảy thành dòng
mà trong đó cũng có nhiều xương máu dân của baby

anh sẽ đưa baby
đến những con đường, đến những dòng sông
qua những bờ đê – qua những ruộng đồng
anh sẽ ngắt cho baby cành phượng vĩ
giữa trưa hè, thả cánh diều lững lờ
anh sẽ trồng cho baby hàng hoa thiên lí
dạy cho baby, ép hoa vào trang sách
để dành tặng anh vào ngày sinh nhật
anh sẽ ngâm cho baby câu thơ Kiều là lướt
những vần thơ như cánh bướm lả lơi

baby ơi
quê hương anh bây giờ không còn chiến tranh nữa
anh sẽ đưa baby về thăm Hà Nội
ngồi trên vỉa hè - húp bát phở ban mai
đạo quanh hồ Tây nhặt lá thu rơi
anh sẽ mặc cho baby chiếc áo dài lụa trắng
quấn chiếc khăn vàng vào mái tóc baby

vào xứ Huế mình ghé thăm Vỹ-dạ
dao quanh Thành Nội giữa mùa mưa
đứng tựa Trường-tiền ngắm nước sông Hương
dòng sông buồn như tháp Mụ trong đêm
đến chợ Đông ba tìm mua chùm nhãn
nhãn dày cơm, ngọt lịm như nho california
qua Hải-vân tìm mặt trời sau lưng núi
đèo lại đèo rừng cây xanh lá biếc

anh sẽ đọc cho baby bài thơ của Bà Huyện Thanh Quan
nỗi niềm người như nỗi lòng của riêng anh
rời mình vào Hội-an, Đà-nẵng, Nha-trang
chạy tung tăng trên biển cát trắng, mềm
biển trong xanh như màu mắt của baby
và cát trắng chạy dài hơn bãi cát miami
vào Phan-thiết mình mua hủ mắm nêm
để chúng mình ăn cà muối với cơm
xuôi về Đồng nai thăm dòng nước Cửu Long
đêm ngắm vầng trăng bên bờ ruộng lúa
ghé Mỹ Tho ăn vài trái xoài tượng
đến Sóc Trăng ném thử quả Sầu riêng
về Cà Mau đắm mình trong biển mặn
baby ơi
quê hương anh bây giờ không còn chiến tranh nữa
anh phải vui vì đất nước bình yên
nhưng anh vẫn thấy lòng mình chua xót quá
vì quê hương vẫn còn nhiều nỗi khổ trên tay
vì nghèo đói vẫn còn trên mảnh đất nhỏ nhoi
vì tự do, dân quyền vẫn chưa tìm thấy
trên quê hương anh chữ Đ là đau khổ
chứ không phải Democracy
chữ L là lệ chứ không phải Liberty
mà lệ buồn và đau khổ thì nhiều lắm baby ơi

nhớ lúc xa cố thành

chiều đông này ngội nhớ một quê hương
mái tranh đơn và bếp lửa mền thương
đêm mơ ngủ nghe giọng hò văng vẳng
nhịp chèo nào nữ xé rách trăng non

nhớ mưa dầm nghiêng nghiêng vành nón lá
lòng trinh nguyên tình ướt một môi cười
mây lãng đãng dưới dòng sông tư lự
em qua cầu tóc rối cả thơ tôi

nhớ lâu Nguyệt đêm sương ngời đang mộng
lòng thần thờ mơ ước dậy mênh mông
lỡ sống rồi một tuổi đời đắm đuối
nên chiều nay nghe lạnh suốt hồn buồn

xa cổ thành rung rung từng phiếm lệ
dòng sông xưa còn chảy mãi trong tôi
sao tôi mãi là chim trời đơn lẻ
còn gì không hỏi Huế nhớ thương ơi
michigan 1970

em Hội An

anh đến đây khách lạ phố buồn
chiều xuống chậm biển lấm mù sương
phố vào thu lá thay áo mới
không có em phố vắng tình nhân

thành phố lạ nên anh buồn ghê
không có em phố chẳng hẹn hò
mưa ướt lạnh anh co ro nhớ
nhớ tóc em rũ một vãn thơ

không có em phố bước một mình
trong quán nhỏ anh gọi tên em
rượu không say mà hồn chơi với
không có em buồn hết Hội An

phố Hội An mái tóc còn dài
phố âm thầm em Hội An ơi
chiều thên thang anh buồn muốn khóc
nhớ môi hồng chưa dám hôn tôi

mai anh về quê anh xa lắm
phố có buồn, nhìn cánh mây trôi
em cuối đầu, tóc buông thương nhớ
không có em phố khóc thật rồi

như mây lạc đường

cho hnt

chiều xuống vội, giữa bàn tay
ngẩng nhìn quanh, thấy mưa bay
thấy như chua xót, như cay đắng nào

cay đắng nào, hay chiêm bao ?
chiêm bao ? hay sự thật nào?
mà sao lòng ứa máu đào em ơi

giác mộng đời, như lá rơi
khảy tiếng đàn xưa, khóc người
đọc văn thơ cũ, tưởng người về qua

một mình, đếm dấu vết xưa
một mình, nhớ sao cho vừa
một mình, hỏi gió, hỏi mưa, một mình

hình như, gió lộng, qua cảnh
hình như, ai đến, trong đêm
rượu cay, trăng sáng, bập bênh, rượu cay

à ơi, thế sự cũng say
à ơi, mất ai, còn ai
một người ở lại , như mây lạc đường

ngập ngừng

*Không yêu mà cứ nói yêu
Nói yêu rồi lại không yêu sao đành*

đã yêu thì cứ nói yêu
để cho anh khỏi trăm điều lo âu
để anh khơi mộng đêm sâu
để anh thôi phải ra vào không yên

đã yêu thì nói đi em
để cho hoa nở men tình nên thơ
để thôi thao thức đợi chờ
để thôi ngồi, đứng đêm mưa một mình

không yêu thì cứ nói không
để anh đau khổ một lần thôi em
để anh thôi kết mộng lành
để anh làm kẻ si tình ngày đêm

không yêu thì nói đi em
dù cho anh có điên cuồng vì em
dù đời hết nghĩa yêu thương
sông sâu biển rộng một hồn quạnh hiu

không yêu mà cứ nói yêu
nói yêu rồi lại không yêu sao đành
nói yêu thì phải thật lòng
không yêu sao lại ngập ngừng như yêu

không yêu đừng nói là yêu
vì anh rất sợ những chiều bơ vơ
nhớ em về giữa cơn mơ
làm sao anh biết nói thừa thế nào

theo em

cho tv

theo em, nhất định theo em
dù cho em có không thèm nhìn tôi

theo em, giữa buổi chiều rơi
giữa ngày nắng cháy, giữa trời mưa bay

dù cho em chẳng một lời
chỉ mong ánh mắt liếc tôi một lần

theo em từng buổi tan trường
tóc bay mà rồi cả hồn tôi đây

từng đêm thơ thẩn nhìn trời
bao giờ em mới mỉm cười với tôi ?
1966

nhớ ai

nhớ ai, đau nhức con tim
nhớ ai, ngồi đứng không yên
nhớ ai, đêm vắng một mình ưu tư

nhớ ai, mưa gió giăng mờ
nhớ ai, cơn nước ơ thờ
nhớ ai, mà thấy ngẩn ngơ cả hồn

nhớ ai, mà nắng không vàng
mà trăng không sáng đêm rằm
cỏ cây xơ xác, tơ lòng ngổn ngang

mà như dao cắt trong tim

như sao chét giữa trời đêm
tháng ngày hiu quạnh, tơ tình rối beng

nhớ ai, hoa lá úa tàn
như mưa dầy dút trên nguồn
như mây với gió lang thang suốt đời

nhớ ai, ai biết không ai ?
nhớ ai, ai có nhớ tôi ?
trời ơi, tôi quá nhớ người, người ơi !

ôi hạnh phúc

anh xin tạ tội với em
người vợ hiền chung thủy
cả một đời em lặn lội vì anh
bao nước mắt
bao giận hờn
bao sầu tủi
đã hơn 30 năm anh vạn lần thất hứa
đã say mê theo tiếng gọi tim mình

thôi từ nay anh sẽ quên đi tất cả
sống bình thường như em ao ước em ơi
ngày đi làm
tối về dọn dẹp giúp em
không làm thơ không mơ mộng
không soạn nhạc, không hát nghêu ngao
không bạn bè tâm sự bên rượu đắng
không lang thang
trong những chiều hoang vắng

không nhớ ánh trăng vàng
không khóc lá mùa thu
không thương nụ hồng vừa nở
không viết bài thơ tình cho người trong mơ
không thần thờ với gió với mưa

ôi hạnh phúc gia đình mình em nhỉ
chỉ riêng hồn anh
mòn chét theo tháng năm

uống rượu làm thơ

ngồi buồn
uống rượu khơi khơi

đốt thêm điếu thuốc
 hà hơi một mình
một mình
 lòng vắng
 buồn tênh
muốn mời tri kỷ
 mà quên tên rồi

đứng lên
 ngồi xuống
 mình tôi
nhìn trăng
 nhìn gió
 nhìn trời bao la
câu thơ kết mãi không ra
nhìn trang giấy trắng
 nhìn ta thờ dài

thôi đành gác lại,
 đề mai
đêm nay rượu uống
 mai này tính sau

9-99

Sài Gòn của ai

anh về đây
 giữa Sài Gòn nắng cháy
tìm lại con tim
 tìm từng kỷ niệm
anh nhớ quá
 hàng cây nghiêng rũ lá
những con đường
 bóng mát
 thưở xa xưa
những buổi tan trường
 chờ bước em qua
mái nhà xưa mẹ già đang đợi
buổi cơm chiều hồn nhiên cười nói
anh tìm hoài chỉ thấy bụi mù cay
em ở nơi nào, em có đôi thay ?
sao tìm hoài những quen xưa không thấy
Sài Gòn bây giờ người như nước chảy
anh ngại ngừng
 thăm hỏi gió trên cây

Sài Gòn bây giờ

Sàigòn của ai ?

anh về đây
giữa Sàigòn lộng gió
mà thấy mình xa lạ đến xót xa
Sàigòn vội vàng, Sàigòn hối hả
có khác gì Paris hay New York
ôi xa lạ như người không cùng nước
anh mũi long muốn khóc lắm em ơi
anh chợt nhớ chiếc áo dài rất trắng
giữa gió chiều thoảng nhẹ áo bay bay
anh ngại ngừng
tâm sự với hàng cây

Sàigòn bây giờ
Sàigòn của ai ?

anh đứng giữa Sàigòn mưa tầm tã
mưa đổ nhào từng giọt lệ trong anh
anh về qua khu Trương Tấn Bửu xưa
ngôi nhà mẹ cha giờ ai đang ở
hàng xóm là ai mà nhận mãi không ra
những em thơ, những họ hàng tan tác phương nào
cậu Sơn, cậu Giang, cô Chơn, bác Ba già,
ai mất ai còn

anh như kẻ lạc đường trong đêm vắng
gọi tên ai cho đỡ nhớ đây em ?
anh cố hỏi vì sao Sàigòn hờ hững
vì sao Sàigòn ốm yếu trong tim
vì sao Sàigòn nổi buồn câm nín

vì sao Sàigòn quay mặt làm ngơ
vì sao Sàigòn nụ cười bờ ngõ
vì sao Sàigòn ánh mắt thờ ơ
anh tủi lòng làm khách lạ nơi đây
Sàigòn bây giờ
Sàigòn của ai ?

anh đi
trong nắng chiều phai
nhớ môi em mộng
nhớ ngày xa xưa
sàigòn 11/04

nụ hồng

đêm nao nằm mộng giữa vườn hoa
hoa nở trăm bông dưới nguyệt tà
và em như nụ hồng đỏ thắm
loại lã trong vườn riêng với ta

kê môi ta muốn hôn hồng đỏ
bông thấy trắng tan trời đất nhòa

đêm nay ngồi lại giữa vườn xưa
vườn xưa nay vắng một nụ hồng
lòng ta, ôi con đường xa vắng
biết đến bao giờ ta mới quên

em
em ơi,
hãy nở trong tôi một nụ hồng
hãy thở trong tôi lời tình nồng
dù chỉ một lần trong giấc mộng
tôi cũng cam lòng
phận trăm năm

1970

bài nhớ em thứ nhất

xa nhau, cách mấy trùng dương
hay xa cách chỉ con đường
mà sao lòng nhớ, lòng thương thế này

vắng nhau, mấy mùa lá bay
vắng nhau, hay chỉ một ngày
mà hồn day dứt buồn hoài không ngơi

mưa rơi hay nước mắt rơi
trăng cao trong đáy rượu đầy
em ơi, đêm vắng mình tôi ưu phiền

gió bay hay hồn chênh vênh
xót xa nhau nát trong tim
từng đêm úp mặt gọi tên một người

Có lẽ

có lẽ mây trời mượn tóc em

nên mây lãng đãng rủ sợi mềm
lang thang chiều vắng nhìn mây trắng
mà nhớ nhung nhiều mái tóc đen

có lẽ sao trời mượn mắt em
nên sao sáng tỏ giữa đêm trường
đêm đêm anh ngẩng nhìn sao sáng
để cố đi tìm ánh mắt trong

có lẽ nắng chiều mượn môi em
nên nắng chiều nay quá ửng hồng
miên man nắng đọng trên cành lá
anh hốt nắng vàng ngõ môi thom

có lẽ quỳnh lan mượn hương em
nên hoa thơm ngát những hương nồng
bao ngày mơ ước bên hoa nở
để thấy hồn mình đượm phần hương

có lẽ gió ngàn mượn gót em
gió vui trong gió, gió qua thềm
để anh đón gió vòng tay rộng
ôm gió vào lòng, ủ trong tim

có lẽ trăng vàng mượn áo em
nên trăng trải rộng ánh lụa vàng
giăng tay ôm hết trăng muôn thuở
ấp ủ riêng anh giấc mộng lành

có lẽ kiếp này anh yêu em
nên anh mê mẩn giọt nắng hồng
mê mây, mê gió, trăng, sao sáng
mê cả hương nồng của quỳnh lan

tri ân

tặng THThu và PVNhàn

mấy mươi năm
đã qua rồi
mấy mươi năm
một khoảng đời
nhận tin anh
thấy bồi hồi trong tim

trăm năm

gió thoảng
mây chìm
trăm năm
thân thể
buồn tênh
trên tay
thế sự tũn hờn
ai hay ?

trắng vàng một mảnh
trên vai

bao mùa thu
lá vàng bay
bao tình non nước
hồn đầy xót xa

dù đời
xé bóng nguyệt tà
dù lòng
đã lấm lè nhòa
buồn vui chia sớt
tuổi già tri ân
10.27.05

Văn Xưa

cho HNTuấn, Sơn, Giang, Toại & quán Văn xưa

ở một nơi nào trong ký ức
tôi cố tìm mà chỉ thấy sương mù
bao dấu vết xa xưa phai mờ như khói thuốc
mập mờ từng khuôn mặt
hình như có
một thảm cỏ non xanh
giữa thành phố xôn xao
và một nhóm bạn đời tạm trú nơi đây
trong một căn nhà hình như bằng váng và nhôm
không bàn ghế, không nồi niêu, không tủ kệ
chỉ một dãy ghế bố nằm dài
như dãy giường trong bệnh viện Chợ Rẫy
nhưng có rất nhiều
nụ cười năm tháng
và những đam mê tuổi trẻ vào đời
cùng những ước mơ của một tương lai xa vời

hình như có thêm một chiếc răng cời
hồn nhiên như chim sẻ trước sân

như cánh bướm lênh đênh
như vì sao nhỏ bé
trong ngưỡng hồn hiu quạnh
của tháng ngày bôm đạn và hầm hố

hình như
có những buổi sáng nhìn nhau ái ngại
như ngóa phụ, chiến tranh và tuổi trẻ
như những giọt sương đọng trên sân cỏ
thật bình thường như hơi thở em ơi
rồi cũng khô đi
như những vết máu trên xác người chiến sĩ
bên bờ đê – bên ruộng lúa

có những buổi trưa ngồi không,
chờ đợi
chờ tin đường xa
chờ nắng tương lai
như mong đợi chút nặm nồng tuổi trẻ
và chút ước mơ thâm kín trong hồn
thân phận quê mình như cơn bão lớn
tuổi trẻ đi hoang – tháng ngày xao động
những nụ tình hồ thoáng nở trên môi

và có những chiều nhìn nhau không nói
tựa vai nhau hát khúc da vàng
để thấy lòng mình như con nước
lênh đênh trôi dạt bến bờ xa
ngoài kia cuộc đời vẫn âm thầm bước
không chờ đợi
như để lánh xa cuộc đời trước mặt

như để chôn vùi năm tháng
có những đêm dài với hồn trống, vắng
chụm lại bên nhau bên quán Văn
để tìm thấy nhau trong lời ca thân phận
như lời tỏ tình với mây gió
với hư vô – với sự thật
ôi sự thật nào xé nát mộng mơ

có những ngụm cà-phê uống thay buổi cơm tối
có những điều thuốc chia nhau trong đêm vắng
cũng đủ làm ấm lại niềm mơ
và hình như
đâu đó trong vùng ký ức
có một chiến tranh – có nhiều xác chết

có phố Sài Gòn
đội chiếc khăn tang
có nhiều tuổi trẻ hoang mang
có nhiều ước mơ tan biến
như tiếng còi báo động trong lòng phố đêm khuya
có lũ chúng mình mang hồn rách nát
chụm lại bên nhau như níu kéo nhau
như che chở – như nương tựa
có những trận mưa thay giòng nước mắt
có bé răng cời thay chút tình yêu

có nhớ gì không hỏi người xưa cũ
ai đã ra đi, ai còn ở lại
mặt trời vẫn lên thành phố vẫn buồn
ôi kỷ niệm nào chiều nay chợt đến
ôi xót xa nào cắt nát trong tôi
hình như đời đã nguyệt tà
hỏi gió mây nào chốn cũ về qua ?

sương mai

bước trăm năm còn đây trong quạnh què
những mùa trăng đi,
tình thêm lá úa
như con nước xa nguồn, buồn vời vợi
như thu vàng gục chết trong lá cây
hạnh phúc xa vời
ngoài tầm tay với
có ai biết, trăng cũng già theo núi
sông cũng buồn như con nước ra đi
và hoa lá cũng có ngày tàn úa
ai đã đến và đi như mây gió
ai vẫn ngồi bên hiu quạnh nhớ thương
ai mong đợi, ai âm thầm, tuyệt vọng
ai đã mang rượu đắng đổ đầy hồn
ai giết chết thơ tôi trong thâm tâm
ai đã chôn ước vọng vào mong lung
ai đã đốt cụm rừng xưa tuổi mộng
giữa đời người bóng tối rủ mệnh mông

giữa mưa lạnh, nhìn quanh đời cô quạnh
vắng nụ cười, nước mắt uống đầy tim
này em hỏi xin đừng hờn trách mãi
sống một đời,

chen lẫn cũng vậy thôi
ta ở thế gian là trời đất định cho
duyên chồng vợ,
là nợ đời vay trả
xin cảm ơn em người vợ chung thủy
cả một đời em khổ cực vì ta
cả một đời ta cũng dành cho em cả
bến trọ này rồi mai sẽ ra đi
để lại gì,
những dấu vết mộng mơ

thôi gác bỏ những nụ tình nức nở
thôi xếp lại túi phong trần một thuở
bỏ sau lưng những muôn phiền thế sự
và chôn cất những đũa đũa trần thế

chút phù du thoáng qua như lá bay
đời không bận bịu thế mà hay
tang bồng một nẻo đường mây nước
thế sự xoay vần – ngoài tâm tay

mộng trăm năm để lại cho con cháu
theo cánh gió – nhẹ nhàng bước thảnh thơi
theo mây trời lên đỉnh đạo sông núi
theo trăng cao đi khắp nẻo đường đời
bước trăm năm nhẹ như giọt sương mai

Paris thu tàn

này bé ơi,
mùa thu đang chen mình trên cành lá
và ôm trùm cả rừng cây vàng đỏ
bay bay từng nỗi nhớ vào lòng
gió trườn qua mặt cỏ rối, khô
để lại sau lưng từng vết chân thương nhớ
anh co ro trong nỗi buồn hoang vắng
nhớ môi bé
ngọt nồng như nhân Huệ
đã bao lần anh hôn không muốn dứt
để bé phải vang xin từng ngụm hơi thở

này bé ơi
có lẽ mùa thu này chết yêu
vì mùa thu không có bé chờ anh nơi ghé đá
không có bé dạo quanh luxembourg
và sông Seine không được soi bóng bé

không được nhìn mắt bé dưới đáy trong
và sương mù không mái tóc để ướt mềm
Saint-Louis vắng bé đứng liếm kem
và eiffel không còn ai đưa đón
không bờ vai gầy nhỏ trong vòng ôm
và hôn anh cũng chết yếu bé ơi

này bé ơi
chắc mùa thu không trở lại nữa đâu
vì bé vẫn chưa về đây nhặt lá
đem ép vào lòng sách, để dành
in môi bé trên mặt lá, tặng anh

vì bé
mà Paris nhớ mãi mái tóc bồng
vì bé
mà paris nhớ mãi vòng eo thon
mà paris chìm sâu trong men rượu
như những lần mình chìm sâu trong vụng dại
để trời thu ngơ ngác ở bên ngoài

vì bé
mà Paris không còn mùa thu nữa
và trong anh đời cũng đã tàn khô
chỉ vì

chỉ vì
em bĩm môi duyên
chỉ vì môi bĩm có thêm nụ cười
chỉ vì
em liếc nhìn tôi
mà trong cái liếc
gói lời yêu thương
để bao đêm vắng
canh trường
mình tôi thôn thức
tơ lòng rối beng

trong tim

mắt ai
như cánh lá rằm
nguyt tôi một cái
đứt ngang tim này
mở tim ra ngắm

mới hay
trong tim
đã có đáng ai
bao giờ ?

Xin cảm ơn cuộc đời

xin cảm ơn cuộc đời
hôm nay tôi còn sống
còn biết yêu thương
còn đợi chờ – còn nhớ mong
còn có những ngày buồn xa vắng
còn có những đêm trăng vàng soi bóng
còn yêu mến con người
còn nhớ quê hương xa vời vợi
ba mươi năm, một kiếp người
ba mươi năm, một khoảng đời

và còn yêu ai
nón nghiêng che tình như lúa mới
mái tóc dài xoa ngập trời mây
từng buổi tan trường áo trắng bay bay
mộng bình thường như dòng nước lặng trôi

xin cảm ơn cuộc đời
hôm nay tôi còn sống
ba mươi năm
một số phận
lòng không mưa đổ sao quá lạnh
rượu không uống sao thấy cay đắng
và vẫn còn lang thang

còn ước ao – còn mơ mộng
còn những chiều vàng dạo quanh phố vắng
thầm gọi tên người chết trẻ năm xưa
còn những cơn mưa ướt đầm dĩ vãng
có ai về thăm dòng sông cũ
và ngọn đời ngày nao canh giữ
đốt chút hương trầm để tạ ơn ai

và vẫn còn bao ngày ngời đêm tương lai
còn những giọt nước mắt như sương trên cành lá
còn những nụ cười nhẹ như gió thoảng qua
và con tim
và con tim còn thổn thức vì đâu

và cuộc đời
còn nhiều hứa hẹn cho nhau
như hoa vàng nhà ai vừa mới nở
rất hồn nhiên như từng hơi thở
như ân ái vợ chồng
như mọi ngày – như mọi đêm

xin cảm ơn cuộc đời
hôm nay tôi còn sống
vẫn còn nghe lời tỏ tình của mây gió
vẫn còn viết nhạc – vẫn làm thơ
vẫn còn tìm thấy niềm vui nơi lũ trẻ
vẫn nhận tin buồn từng đưa bạn ra đi

và như thế tôi vẫn âm thầm
đi giữa đời mưa nắng
dù biết rằng hư vô dẫn đến
xác thân này rồi trả lại cho bụi trần
và tâm trí trả về cho ơn trên

xin cảm ơn người - xin cảm ơn đời
và một dòng sông tuổi trẻ
một bờ ao nhỏ, một con đê già
một mái nhà – một cụm tre
một dòng sữa mẹ
một luống khoai cha
một cánh diều lững lờ
một ruộng lúa cần khô
một thành phố hiền hòa
một biển cát mộng mơ
một khoảng trời lộng gió
một cuộc tình
và một quê hương – ôi một quê hương
xin cảm ơn – xin cảm ơn

từ nay trên khắp con đường
có người dân Việt cuồng điên giữa đời

đi đến tình người

đã bao lần tôi về trong phố vắng
lòng buồn tênh như nắng tắt hoàng hôn
đeo tâm sự trên từng bước chân đơn
lắng hồn nghe đời đi du lãng
và tình tôi vẫn như lá úa

rụng âm thầm từng kỷ niệm mờ xa
và tôi vẫn thấy mình thật xa lạ
giữa đời này, bao mắt mát, bao đổi thay
giữa đời này, bao hạnh phúc, bao lệ rơi
sống từng ngày là ơn sủng cuộc đời
dù trong tôi mưa gió vẫn lạnh đầy
dù trong tôi chân đời không còn mấy
tôi vẫn hồn nhiên nở nụ cười thơ dại
dành tặng em, tặng hết mọi người
và tặng cả cuộc đời hôm nay
vì lòng tôi vẫn yêu quý con người
vì hồn tôi vẫn bao la tình đời

từng ngày tôi còn soi bóng mặt trời
dù có mong manh dù có ngậm ngùi
cũng xin gói lại những tủi hờn trong cuộc sống
và vắt đi những oán hận trong tim
để lòng tôi thanh thoi và trong sáng
tôi sẽ mang tình tôi gieo hết mọi nơi
tôi sẽ mang tình tôi đến tận tình người
xin được nở trong ai nụ quỳnh lan thơm ngát
giữa lòng người xin xóa dịu từng vết thương
giữa tình người xin nối lại niềm tin

10.3.06

Phụ trang

14 nhạc phẩm của chính tác giả:

Anh sẽ về/ Làm sao quên được/ Sầu khúc/ Giờ đây mẹ khóc/ Nỗi niềm/ Một đời thương
mẹ/ Vẫn kiêu hùng làm người Việt Nam/ Chí làm trai/ Cho tôi về/ Xin đừng làm ngo/
Việt Nam khúc/ Nghe nhịp tim mình/ Tôi vẫn mơ về/ Nguồn cội

ghi chú: nhận từ tác giả.